

## Arrest

nr. 223 186 van 25 juni 2019  
in de zaak RvV x / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. FADILI  
Belgiëlei 15b/10  
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2019 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De partijen betwisten niet dat de verzoekende partij op 21 juni 2018 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar feitelijke partner O.E.B., van Nederlandse nationaliteit.

Op 17 december 2018, met kennisgeving op 21 december 2018, neemt de gemachtigde van de bevoegde minister de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

**“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN**

*In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.06.2018 werd ingediend door:*

Naam: B. (...)  
Voornaam: M. (...)  
Nationaliteit: Marokko  
Geboortedatum: (...).1982  
Geboorteplaats: Azlaf  
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)  
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene vroeg op 21.06.2018 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde A.B.O. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.*

*Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’.*

*Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:*

- Whatsapp-gesprekken met vermelding van data vanaf 05.09.2017 (naast data zonder jaartal)
- overzicht telefoonverkeer vanaf 05.02.2018
- handgeschreven bestelbon Barika Meubelen dd. 07.01.2018 en Mobysit dd. 13.07.2018 op naam van beide personen

*Uit het geheel van de voorgelegde gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert begin september 2017. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze te recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie.*

*Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.*

*Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar (hebben leren) kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...*

*Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 21.06.2018 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.*

*Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

*Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat het aangehaalde gezins- en familieleven betreft, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgaande niet afdoende is gebleken dat betrokkene en de referentiepersoon een feitelijke partnerrelatie onderhouden.*

*Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat hij niet kan voorhouden dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon.”*

## 2. Onderzoek van het beroep

2.1. In het enig middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsplicht. Zij meent eveneens dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

Zij betoogt:

*“2.1. Wat de weigeringsbeslissing betreft:*

*1.-*

*De formele motiveringsplicht vereist dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf dienen te worden weergegeven.*

*De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen (29 juli 1991) stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische overwegingen die aan de beslissing ten gronde liggen dienen te worden opgenomen. Verder dient de motivering afdoende te zijn.*

*De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door de motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf hetzij uit het administratief dossier.*

*De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.*

*Dat verzoekende partij zich ervan bewust is dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de verwerende partij.*

*De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of verwerende partij als administratieve overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.S. nr. 101.624, 7 december 2001).*

*2.-*

*De zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).*

*Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953; RvS 29 januari 2013, nr. 222.290; RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).*

*Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad evenwel niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Wel dient Uw Raad te onderzoeken enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.*

*Een snelle, louter routineuze en administratieve afwikkeling van zaken kan in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel problematisch zijn (Zie R.v.St., N.V. A&M Garwig en Co, nr. 89982 van 2 oktober 2000 en nr. 101.544 van 6 december 2001). Een beslissing mag niet automatisch, zonder een degelijk onderzoek, in een individueel geval, worden toegepast.*

3.-

*Verzoeker heeft bij zijn aanvraag tot gezinshereniging dd. 21.06.2018 in functie van zijn feitelijke partner, mevrouw O. A. B. (...) verschillende bewijsstukken (zie supra) bijgebracht, dewelke op 21.09.2018 aan het Vreemdelingenloket te Deurne werden overgemaakt. Desalniettemin, werd de aanvraag van verzoeker geweigerd.*

*Vooreerst wenst verzoeker er op te wijzen dat verwerende partij in zijn motivering slechts verwijst naar drie stukken, niettegenstaande verzoeker meerdere stukken heeft neergelegd ter staving van zijn duurzame en affectieve relatie. Deze stukken werden absoluut niet omschreven en gemotiveerd door verwerende partij!*

*Volgens verwerende partij zouden de volgende stukken zijn voorgelegd ter staving van de relatie:*

*“- Whatsapp-gesprekken met vermelding van data vanaf 05.09.2017 (naast data zonder jaartal)*

*- overzicht telefoonverkeer vanaf 05.02.2018*

*- handgeschreven bestelbon Barika Meubelen dd. 07.01.2018 en Mobysit dd. 13.07.2018 op naam van beide personen.”*

*Naast deze door verwerende partij aangehaalde stavingstukken, heeft verzoeker tevens een geregistreerde huurovereenkomst op naam van verzoeker en referentiepersoon bijgebracht, alsook diverse getuigenverklaringen van derden en een resem foto's die het duurzaam karakter van de affectieve relatie bewijzen.*

*Bovendien heeft verzoeker aangetoond dat de referentiepersoon over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt, dat zij beiden over een ziektekostenverzekering beschikken en zij beiden geen financiële steun genieten van het OCMW.*

*Verwerende partij heeft hierover in haar weigeringsbeslissing geen woord gerept!*

*Dat verzoeker uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd.*

*Waarom verwerende partij geen rekening heeft willen houden met de overige stavingstukken, dewelke op 21.09.2018 werden overgemaakt, is voor verzoeker een raadsel. Verwerende partij laat na de overige bewijsstukken te motiveren.*

*Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij rekening heeft gehouden met de andere dienstige stukken, zoals o.a. foto's, huurovereenkomst en diverse getuigenverklaringen, noch blijkt dat zij enig onderzoek ernaar heeft verricht.*

*Verzoeker heeft voldaan aan alle voorwaarden die de Vreemdelingenwet in zijn situatie heeft opgelegd.*

*Uit de voorgelegde stukken blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker en de referentiepersoon een duurzame affectieve relatie hebben.*

*Wanneer verwerende partij beweert dat de duurzame affectieve relatie van verzoeker onvoldoende werd bewezen, heeft zij enerzijds nagelaten dit te motiveren en anderzijds nagelaten rekening te houden met ALLE STUKKEN.*

*Uit de motieven van verwerende partij kan verzoeker absoluut niet begrijpen om welke reden hij niet zou hebben voldaan aan de voorwaarden én waarom de overige stukken al dan niet de relatie bewijzen...*

*Kortom, in casu werd de aanvraag van verzoeker niet grondig onderzocht én werd de beslissing onzorgvuldig genomen en gebrekkig gemotiveerd.*

*Dat een normale, voorzichtige en zorgvuldige overheidsinstantie zijn beslissing op een zorgvuldige en behoorlijke wijze dient te nemen. Zijn motieven moeten bijgevolg kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn, wat in deze zaak echter niet het geval is.*

*Bijgevolg is de motiveringsplicht, in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, manifest geschonden.*

*Dit middel is dan ook ernstig en gegrond.*

*2.2. Wat het bevel betreft:*

*Ook hier heeft verwerende partij zijn motiveringsplicht en zorgvuldigheidsplicht manifest geschonden.*

*Het bevel van verwerende partij om het grondgebied te verlaten is geenszins duidelijk gemotiveerd.*

*Verzoeker verwijst hiervoor naar de volgende passage:*

*“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wei degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor*

*betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat het aangehaalde gezins- en familieleven betreft, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgaande niet afdoende is gebleken dat betrokkene en de referentiepersoon een feitelijke partnerrelatie onderhouden.*

*Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat hij niet kan voorhouden dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfs- kaart van een familielid van een burger van de Unie, Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon.”*

*Verwerende partij beweert met standaardmotiveringen dat de afhankelijkheidsrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon niet werd aangetoond.*

*Dat verzoeker wenst te benadrukken dat dit bevel werd genomen, zonder rekening te houden met ALLE de door verzoekende partij bijgebrachte stukken. Bovendien blijkt uit het bevel geenszins dat verwerende partij enig onderzoek heeft verricht en zij alle bijgebrachte stukken in aanmerking heeft genomen bij het nemen van dit bevel. Dat het niet de bedoeling kan zijn dat een overheidsinstantie op een dergelijke manier beslissingen neemt en motiveert.*

*Uit de bovenvermelde standaardmotivering blijkt dat verwerende partij geen kennis heeft genomen of geen rekening heeft willen houden met de overige dienstige stukken en bewijzen voorgelegd door verzoekende partij, waarover verwerende partij geen woord rept in de bestreden beslissing. Dit impliceert dan ook dat verwerende partij een onzorgvuldig onderzoek heeft verricht.*

*Dat de handelswijze van verweerster dan ook niet meer ernstig te noemen is, daar zij hoogstwaarschijnlijk gebruik heeft gemaakt van “copy/paste”-technieken om haar bevel om het grondgebied te verlaten, te kunnen motiveren met standaardmotivering, waaruit geenszins blijkt dat er in casu enig onderzoek werd verricht naar de afhankelijkheidsrelatie. Hoe dan ook, dergelijke handelswijze getuigt van een onzorgvuldig bestuursoptreden door de overheid.*

*Kortom, de aangebrachte motieven dragen de beslissing NIET en steunen geenszins op de werkelijke bestaande toestand en correcte concrete feiten.*

*Verwerende partij heeft hiermee dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsplicht manifest geschonden.*

*Dat dit middel dan ook ernstig is.”*

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

*“In een eerste en enig middel beroept de verzoekende partij zich op een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Betreffende de vermeende schending van de formele motiveringsplicht, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. De verwerende partij laat gelden dat het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (RvS nr. 93.123 dd. 20.12.2001). Wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden. De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954). Uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat bij de beoordeling van de aanvraag uitgegaan werd van de juiste feitelijke gegevens en dat deze in alle redelijkheid beoordeeld werden. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt erop gewezen dat de administratieve overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben,*

en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). De verzoekende partij kan de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze

hierin lezen en voert verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing waar in essentie wordt gesteld dat geen duurzame affectieve relatie aangetoond wordt met de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De bestreden beslissing bevat de volgende motivatie:

“De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vroeg op 21.06.2018 gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde A.B.O. (...), van Nederlandse nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Artikel 47/3 van de wet van 15.12.1980 stelt dat ‘de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie’. Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:

- Whatsapp-gesprekken met vermelding van data vanaf 05.09.2017 (naast data zonder jaartal)
- overzicht telefoonverkeer vanaf 05.02.2018
- handgeschreven bestelbon Barika Meubelen dd. 07.01.2018 en Mobysit dd. 13.07.2018 op naam van beide personen

Uit het geheel van de voorgelegde gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert begin september 2017. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze te recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie. Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen. Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar (hebben leren) kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ... Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 21.06.2018 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Echter, een gezamenlijke verblijfsplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter. Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat het aangehaalde gezins- en familieleven betreft, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgaande niet afdoende is gebleken dat betrokkene en de referentiepersoon een feitelijke partnerrelatie onderhouden.

Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat hij niet kan voorhouden dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon.” Artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet schrijft het volgende voor: “§ 1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie. Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden

bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners." In de bestreden beslissing werd, overeenkomstig artikel 47/3, §1 van de Vreemdelingenwet rekening gehouden met alle stukken die neergelegd waren in het kader van de verblijfsaanvraag van de verzoekende partij en die relevant waren ter beoordeling van het duurzaam karakter van de relatie. De verzoekende partij stelt dat er bijkomende stukken voorgelegd werden, maar deze stelling vindt geen ondersteuning in het administratief dossier. De communicatie en foto's die in het kader van de whatsapp-gesprekken (die besproken werden in de bestreden beslissing) voorgelegd werden volstaan niet om het duurzame karakter van de relatie tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon aan te tonen, zoals omstandig uiteengezet in de bestreden beslissing. Nergens in het administratief dossier blijkt dat er verder nog stukken voorgelegd werden. De stad Antwerpen erkende dat de voorgelegde documenten initieel niet aan het juiste dossier gekoppeld waren, maar zette deze fout recht. Alle voorgelegde stukken werden overgemaakt aan Dienst Vreemdelingenzaken. De verzoekende partij stelt "dat verzoeker uit deze weigeringsbeslissing op geen enkele manier kan afleiden waarom zijn aanvraag tot gezinshereniging werd geweigerd", hoewel zij zelf ingaat op de motivering omtrent het niet aangetoonde duurzame karakter van de relatie en stelt dat dit wel aangetoond werd. Zij stelt bijvoorbeeld "vooreerst wenst verzoeker er op te wijzen dat verwerende partij in zijn motivering slechts verwijst naar drie stukken." Klaarblijkelijk slaagt zij er dan ook in de motivering van de bestreden beslissing te begrijpen en er middelen tegen te ontwikkelen. Het loutere feit dat de verzoekende partij het niet eens is met de bestreden beslissing volstaat niet om de bestreden beslissing te doen wankelen. De verzoekende partij houdt tevens voor, met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, dat een stereotiepe motivering gebruikt werd betreffende een afhankelijkheidsrelatie. De verwerende partij stelt zich de vraag waar in de bestreden beslissing de verzoekende partij dit leest. Zoals hierboven gelezen kan worden, werd in het bestreden bevel niet gemotiveerd omtrent een afhankelijkheidsrelatie. Verweerder benadrukt bovendien dat de verzoekende partij niet uiteenzet met welke elementen die de specifieke situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken geen rekening werd gehouden. Terwijl tevens dient te worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.). Opnieuw merkt de verwerende partij op dat de verzoekende partij nergens aantoonde met welke elementen die ter kennis gebracht waren van de verwerende partij rekening gehouden had moeten worden bij de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Nergens wordt aangetoond dat er stukken voorgelegd waren waarmee geen rekening gehouden is bij de afgifte van het bestreden bevel. Gelet op voorgaande dient geconcludeerd te worden dat geen schending van de formele en materiële motiveringsplicht, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in combinatie met de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel werd aangetoond."

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de verzoekende partij de schending aanvoert, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), op grond waarvan de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in functie van haar Nederlandse feitelijke partner indiende en op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

*"Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :*

*1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° ;"*

Artikel 47/3 van de vreemdelingenwet bepaalt:

*"§ 1*

*De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.*

*Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen.*

*Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en de stabiele aard van de banden tussen de partners.”*

De partijen betwisten niet dat de verzoekende partij op 21 juni 2018 een aanvraag voor een verblijf indiende in functie van haar Nederlandse feitelijke partner, en dat zij dus diende aan te tonen dat er tussen hen sprake is van een duurzame relatie.

De verzoekende partij verwijt de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening te hebben gehouden met alle documenten die zij naar aanleiding van de aanvraag voorlegde om het duurzaam karakter van de relatie aan te tonen. Zij merkt op dat de verwerende partij enkel motiveert waarom WhatsApp-gesprekken, een overzicht van telefoonverkeer en een bestelbon betreffende de gezamenlijke aankoop van meubilair niet aanvaard worden als afdoende bewijs van een duurzame relatie in de zin van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet en wijst erop dat zij verschillende (andere) bewijsstukken voorlegde, waaromtrent de verwerende partij zich in stilzwijgen hult. Zo zou zij onder meer een geregistreerde huurovereenkomst op hun beider naam, diverse getuigenverklaringen en een resem foto's hebben voorgelegd die het duurzaam karakter van de affectieve relatie tussen haar en haar partner bewijzen. Zij meent dat in de bestreden beslissing omtrent deze stukken niet werd gemotiveerd en dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met deze stukken, noch dat zij er enig onderzoek naar zou hebben verricht, zodat de bestreden beslissing onzorgvuldig werd genomen.

De verwerende partij motiveerde omtrent de door de verzoekende partij voorgelegde bewijsstukken het volgende in de bestreden beslissing:

*“Volgende bewijsstukken werden voorgelegd ter staving van de aangehaalde relatie:*

- Whatsapp-gesprekken met vermelding van data vanaf 05.09.2017 (naast data zonder jaartal)*
- overzicht telefoonverkeer vanaf 05.02.2018*
- handgeschreven bestelbon Barika Meubelen dd. 07.01.2018 en Mobysit dd. 13.07.2018 op naam van beide personen*

*Uit het geheel van de voorgelegde gegevens blijkt dat betrokkene en de referentiepersoon elkaar kennen sedert begin september 2017. Echter, louter elkaar kennen is geen afdoende bewijs dat beiden ook een relatie met elkaar hadden sinds deze datum. Voor zover deze gegevens dienen aanvaard te worden als begin van bewijs, dient opgemerkt te worden dat deze te recent is om aanvaard te worden als afdoende bewijs van het duurzame karakter van de aangehaalde relatie.*

*Op basis van de voorgelegde stukken is de voorgehouden affectieve duurzame relatie tussen betrokkenen onvoldoende bewezen. Indien betrokkene, zoals hij voorhoudt, werkelijk een duurzame feitelijke relatie heeft met de referentiepersoon, kan van hem redelijkerwijze worden aangenomen dat hij meer en meer overtuigende stukken kan voorleggen.*

*Aan de hand van de beschikbare gegevens kan niet vastgesteld worden wanneer en hoe betrokkenen elkaar (hebben leren) kennen, of zij gedurende een bepaalde periode voor de aankomst van betrokkene in België reeds intensief en regelmatig contact onderhielden, of zij elkaar familie en vrienden kennen, ...*

*Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat betrokkene op 21.06.2018 werd gedomicilieerd op het adres van de referentiepersoon. Echter, een gezamenlijke verblijfplaats op zich is geen afdoende bewijs van een oprechte affectieve relatie met een duurzaam karakter.*

*Betrokkene toont niet aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1,1° van de wet van 15.12.1980.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.*

*“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid*



*van betrokkene. Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat het aangehaalde gezins- en familieleven betreft, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgaande niet afdoende is gebleken dat betrokkene en de referentiepersoon een feitelijke partnerrelatie onderhouden.*

*Deze beslissing heeft voorts niet tot gevolg dat betrokkene enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat hij niet kan voorhouden dat deze beslissing een inmenging vormt in zijn privé- of gezinsleven. De beslissing houdt enkel in dat betrokkene het land dient te verlaten met de mogelijkheid om terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde formaliteiten verbonden aan de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Moderne communicatiemiddelen kunnen betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de referentiepersoon.”*

Om na te gaan of de verwerende partij op kennelijk redelijke en zorgvuldige wijze tot het besluit kwam dat de verzoekende partij niet afdoende heeft aangetoond dat er sprake is van een duurzame relatie tussen haar en de referentiepersoon, hetgeen een determinerend motief van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf uitmaakt, is het voor de Raad essentieel minstens te beschikken over de volledige door de verzoekende partij ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van 21 juni 2018 en van alle aan deze aanvraag toegevoegde stukken. De Raad heeft er echter het raden naar welke documenten door de verzoekende partij precies werden voorgelegd aan de verwerende partij en binnen welke termijn dit gebeurde. Zo bevat het administratief dossier niet het aanvraagformulier bijlage 19 van 21 juni 2018. Overigens wordt op dit formulier steeds vermeld welke stukken de aanvrager op het moment van het indienen van de aanvraag voorlegde en welke documenten zij binnen de termijn van drie maanden volgend op de aanvraag dient voor te leggen. Hier heeft de Raad evenmin kennis van. In de bestreden beslissing bespreekt de verwerende partij weliswaar bepaalde voorgelegde stukken, namelijk:

*“- Whatsapp-gesprekken met vermelding van data vanaf 05.09.2017 (naast data zonder jaartal)  
- overzicht telefoonverkeer vanaf 05.02.2018  
- handgeschreven bestelbon Barika Meubelen dd. 07.01.2018 en Mobysit dd. 13.07.2018 op naam van beide personen”*

De Raad kan slechts vaststellen dat het voorgelegde administratief dossier deze stukken niet bevat, en evenmin de stukken waarvan de verzoekende partij voorhoudt dat zij ze heeft voorgelegd, namelijk een geregistreerde huurovereenkomst op hun beider naam, diverse getuigenverklaringen en een resem foto's.

Het dossier bevat slechts een uitprint van een e-mail van 21 september 2018 van de advocaat van de verzoekende partij aan het vreemdelingenloket waarin hij opsomt welke stukken hij toevoegt, namelijk:

*“In bijlage stuur ik u tijdig kopie van de gevraagde stukken, te weten:*

- 1. Bewijs van ziektekostenverzekering van de aanvrager en de referentiepersoon;*
- 2. Bewijs van duurzaam karakter van de relatie – gezamenlijke aankoop van meubilair;*
- 3. Bewijs ca voldoende en regelmatige bestaansmiddelen;*
- 4. Verklaring van geen financiële steun OCMW;*
- 5. Bewijs van duurzaam karakter van de relatie – registreerde huurovereenkomst op beide namen;*
- 6. bewijs van duurzaam karakter relatie – WhatsApp berichten tussen partijen;*
- 7. bewijs van duurzaam karakter relatie – verklaringen van derden;*
- 8. bewijs van duurzaam karakter relatie – foto's”.*

In bijlage voegt zij stukken toe met de overeenstemmende titels. Deze stukken bevinden zich echter niet in het administratief dossier.

Daarnaast bevat het administratief dossier een e-mail van 29 november 2018 van het vreemdelingenloket van de stad Antwerpen aan de bevoegde dienst van de verwerende partij, waarin wordt gesteld *“In bijlage vindt u de ontbrekende documenten van betrokkene. Deze werden door onze dienst in het verkeerde dossier gekoppeld maar werden wel degelijk binnen de vooropgestelde termijn overgemaakt. Betrokkene heeft een afspraak einde procedure op 21.12.2018. Graag uw instructies/advies.”* Blijkens de bijlage gaat het onder meer om het aankoopbewijs voor meubilair, en de WhatsApp-berichten, maar deze bevinden zich (opnieuw) niet in het administratief dossier.

Nu zowel het aanvraagformulier als de door de verzoekende partij voorgelegde stukken ontbreken, kan niet worden nagegaan of de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft geweigerd, stellende dat de verzoekende partij aan de hand van de voorgelegde stukken niet afdoende aantoonde een duurzame relatie te hebben met de referentiepersoon, en te besluiten dat zij niet heeft aangetoond aan de voorwaarden te voldoen van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Bijgevolg kan niet afgeleid worden waarop de oordeelsvorming van de verwerende partij is gegrond. Evenmin kan er worden nagegaan of de administratie uit de inlichtingen waarover zij beweerde te beschikken wel de juiste conclusie getrokken heeft. Daar de administratie deze determinerende informatie niet ter beschikking van de Raad gesteld heeft, maakt ze de wettigheidscontrole op haar beslissing onmogelijk (RvS 17 februari 1998, nr. 71.867). Dit geldt voor zowel de beslissing tot weigering van verblijf als de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Immers wordt in deze laatste beslissing gemotiveerd in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij een onderzoek voert naar het gezinsleven, en hierbij besluit dat *“Het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden: immers, indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Wat het aangehaalde gezins- en familieleven betreft, dient opgemerkt te worden dat uit het voorgaande niet afdoende is gebleken dat betrokkene en de referentiepersoon een feitelijke partnerrelatie onderhouden.”* Nu uit het voorgaande blijkt dat niet kan worden nagegaan of de beslissing tot weigering van verblijf op zorgvuldige wijze werd genomen, hetgeen aanleiding geeft tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf, blijkt evenmin of het bevel om het grondgebied te verlaten op wettige wijze tot stand kwam.

De beschouwingen in de nota kunnen geen afbreuk doen aan voorgaande vaststelling.

Het middel is in de aangegeven mate gegrond

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

### 3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Artikel 1**

De beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 17 december 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig juni tweeduizend negentien door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU